

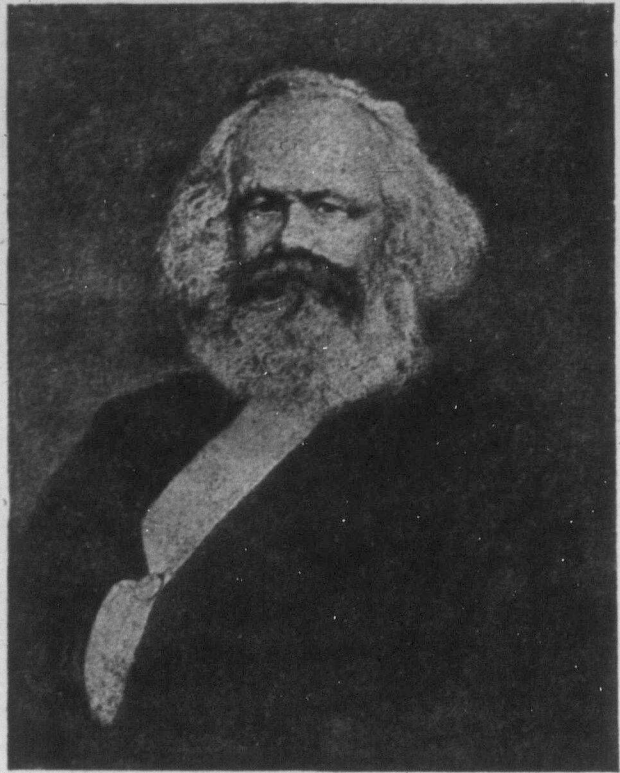
КАРЛ МАРКС.

Карл Маркс був одним з най-більших геніїв людської думки. Але він відрізнявся від усіх попередніх філософів світу тим, що об'єднував науку на *божественний струмент, на гостру думку й ідейну зброю для перетворення світу.*

"Досі філософи тільки тлумачили світ, — пише Маркс в одному листі, — а вся справа в тому, щоб перетворити його". Цій справі *перетворення* світу Маркс присвятив все своє життя, всі свої вельетеські інтелектуальні й духовні сили. Він був справжнім революціонером думки з бойовим палким темпераментом, що не знав спокою.

Але Маркс не обмежився тільки суперечностями, що супроводжують капіталістичний засіб виробництва, і які зникнуть тільки тоді, коли зникне капіталістичний засіб виробництва. Отже, Маркс поклав науковий фундамент під соціалізм. В цьому й полягає його величезна роль.

Соціалізм перестав бути тільки вірою, добрим побажанням і мрією, якої не можна здійснити в житті. Соціалізм став науково доведеним етапом на шляху соціально-економічного розвитку суспільства, до якого ми все більше й більше наближаємося.

КАРЛ МАРКС
уродився 5. мая 1818; помер 14. марта 1883 р.

а жадів діла, чинності й акції. Ось ці основні риси бойового Маркса й довели його до *княжого* до молодого суспільної класи, до *пролетаріату*, в якому він знайшов найсприятливіший ґрунт для своїх козальських духовних сил. З своєю геніальною проникливістю й революційним чуттям він зрозумів, що саме цей молодий пролетаріат й закликати історія зробити чудо перетворення й відрадення світу.

Своїм головним завданням Маркс мав розбурхати до життя й відкрити неочайний куток духовної енергії й волі до боротьби, який закладено в робітничий клас. Поперше, він доміг пролетаріату зрозуміння себе, як історичну суспільну класу зі своєю особливою ідеологією, зі своїми певними завданнями й інтересами. У всій своїй науковій і ідейно-революційній діяльності Маркс відкрив пролетаріату очі на його велику соціальну роль в процесі виробництва й на ту грандіозну історичну місію, яку історія поклала на нього. Він перший сполучив робітничий рух і соціалізм. Він довів, що новий соціалістичний лад можна здійснити тільки в наслідок довготривалої боротьби пролетаріату за своє звільнення від експлуатації й припинення з боку пануючих класів.

В творах Маркса соціалізм вперше зведено було з фантастичної й утопічної вісочини на реальний ґрунт історичної дійсності. Пролетаріат було вперше названо історичним носителем і провідником соціалістичного устрою в житті. Класову боротьбу пролетаріату у всіх її формах було проголошено єдиним шляхом і засобом здійснити кінцеві цілі соціалізму.

Найґрунтовнішою працею Маркса є його "Капітал". В цьому творі Маркс дав геніальний аналіз капіталістичного способу виробництва й тих суспільних виробничих відносин, в яких окремі класи сучасного суспільства стоять одна до одної. На підставі цього аналізу Маркс довів, що дальший розвиток виробничих сил сучасного суспільства неухильно приведу до соціалістичних форм виробництва.

З властивою йому глибокою розуму Маркс викрив всі соці-

альні тільки самого капіталістичного способу виробництва, самого тільки сучасного буржуазно-капіталістичного устрою. Він взявся до вивчення всієї людської історії, до дослідження головних факторів соціального життя, що полягають у виробничій матеріальній базі для задоволення людських потреб.

Найкоротший і стислий зміст своїх головних поглядів на людську історію Маркс разом з своїм найближчим другом і товаришем по боротьбі Енгельсом дав в "Комуністичному Маніфесті". В цій книжці особливо яскраво висловлено головний принцип марксовської історичної концепції, що "всі історія людства досі була історією боротьби класів". В коротких і стислих формулюваннях "Комуністичний Маніфест" прикладає їм головну думку до всіх минулих епох людської історії.

В сучасній суспільстві пролетаріат є найпередовішою й найпрогресивнішою класою, що провадить свою класову боротьбу з старими пануючими класами з метою запровадити нове соціалістичне суспільство, при якому зникне великий поділ людей на класи.

"Комуністичний Маніфест" закінчується великим бойовим закликком: "Пролетарі всіх країн, єдналися!", що став символом боротьби й інтернаціональної солідарності світового пролетаріату-борця.

Ця маленька книжка стала біблією комунізму й є невичерпним резервуаром багаторості й бойової енергії для всіх організованих пролетарів світу. Але найціннішим, що одержав світовий робітничий рух в спадщину від свого великого вчителя, — це його революційний діалектичний метод думання й чинності. Цей революційний діалектичний метод і допоміг борцям пролетаріату правильно знайти історичний шлях боротьби й йти певним твердим кроком до своєї майбутньої перемоги.

Три чверті віку тому Маркс накреслив головні етапи історичного шляху молодого пролетаріату, що саме тоді почав організуватися, і провістив майбутній революційний бурі, що стоять в наші дні реальним фактом живої дійсності.

А. Юдичський.

Хай живе наша — — — — — — робітнича преса!

Хай живе тому, бо:
Вона є єдиним оборонцем інтересів українських працюючих мас в Канаді.
Вона є першою школою для робітника, фермера і робітнички.
Вона є і була духовним кормом для кожного робітника, фермера і робітнички.
Чим-ж може сьогодні українське робітництво і біде фермерство обійтися без "Українських Робітничих Вістей" і "Робітнички"?
А оба видавництва необхідно забезпечити на літні місяці!
Обов'язком кожного читача "У.Р.В." і кожної читачки "Робітнички" постаратися, щоб газета і журнал знаходилися постійно в кожній робітничій і фермерській родині.
Звертайте на це увагу своїм товаришам і товаришкам по праці. Зробіть їх передплатниками і передплатницями робітничої преси.
Бо коріння нашої сили — це преса.
Бо робітнича преса відкриває очі темним і вказує дорогу, по якій йти працюючим до визволення з під капіталістичного ярма.
Докладайте всіх сил, щоб ані один робітник і бідин фермер, ані одна робітничка не затроювали себе брехнями, які подає чорносотенна преса.
Кожний новий передплатник і передплатниця робітничої преси, це нові сили в наших рядах.
До праці товаришу і товаришко!
Хай живе наша робітнича преса!
Хай живуть нові здобутки наші!
Ділом докажімо нашу силу і свідомість!

3 НАУКИ К. МАРКСА.

Соціалізм перестав бути утопією; він став бойовим ґаслом визволення людства.

Робітничий клас поставив на місце буржуазного ладу таку асоціацію, що виключає класи і їх суперечки.

Першим кроком у робітничій революції являється перетворення пролетаріату в пануючу класу.

Наємна праця це готова, міщанська організація праці. Без неї нема капіталу, нема буржуазії, нема міщанського суспільства.

З праці, з боротьби за існування, зі стремління людини запанувати над природою — виникають усі людські уявлення про чоловіка і про світ, усе те, що називаємо правдою.

Ніяке революційне повстання, хоч би його мета й як далеко віддалялася від класової боротьби, не може вдатися, доки не переможе революційна робітничка класу.

Пролетаріат, найнища верста сучасного суспільства, не може піднятися, не може впрямитися, не може вдатися в повітря всієї надбудови верств, що складають офіційну суспільність; він не може визволитися, не визволивши заразом усеї людськості.

Першомаяська демонстрація в Берліні.

3 НАУКИ Н. ЛЕНІНА.

Тривкий мир буде лише наслідком перемоги соціалізму. Лише тоді, як пролетаріат і бідине селянство зуміють знайти в собі досить свідомості, ідейності, завязаності, — перемога соціалістичної революції буде забезпечена.

Можна перемогти лише в тому випадку, якщо пролетаріат зможе здійснити свою диктатуру, як найбільше величаву, зорганізовану й моральну силу працюючих, а в тому числі й працюючих не пролетарських мас.

У капіталістичному громадянстві підчас великого загострення класової боротьби не може бути нічого середнього, крім диктатури буржуазії або диктатури пролетаріату.

Радянська організація держави є приновлена до керуючої ролі пролетаріату, як класу найбільше сконцентрованої та освіченої капіталістичної революції. Досвід усіх революцій і всіх рухів поневолення класу, досвід всесвітнього соціалістичного руху вчить нас, що лише пролетаріат є в силі об'єднати й провадити за собою розпорошені й відсталі верстви працюючого й визискуваного населення.

Вивести трудовий народ з капіталізму до комунізму здатний тільки пролетаріат.

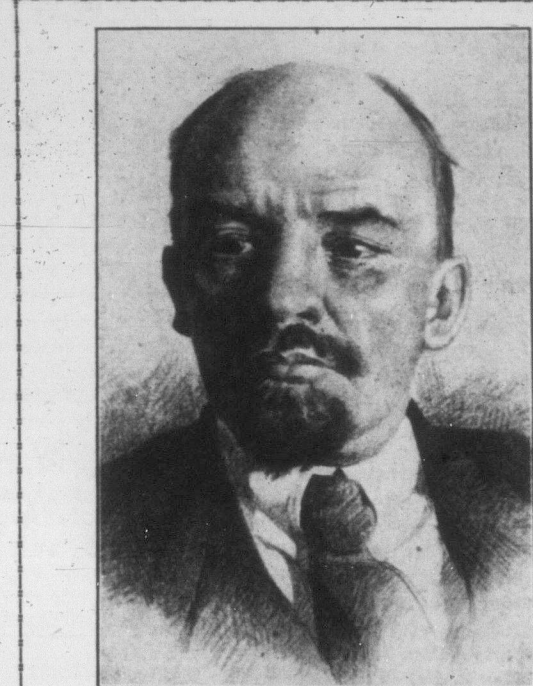
ОСНОВИ ЛЕНІНІЗМУ.

(Суть Ленінізму як бойової філософії чинності.)

В післяздіт до книжки "Держава і революція" Ленін пише, що останній розділ цієї книжки він повинен був присвятити досвіді російських революцій 1905 і 1917 р. Але крім заголовку він не встиг написати жадного рядка: на перешкоді став жовтневий переворот. І Ленін зауважує з цього приводу: "Такі перешкоди можна тільки радити. Приємніше і корисніше досвід революцій пророблювати, чим про нього писати".

"Приємніше і корисніше пророблювати досвід революції, ніж писати про нього" — в цих

марксовській концепції. Але соціально-економічні умови часів Маркса, продуктивні сили суспільства, в згоді з цією концепцією, ще не достигли тоді не дозволили Марксові, цьому борцю з повсякчасним полум'ям в грудях, безпосередньо взятися до негайного практичного здійснення перетворення капіталістичного світу на соціалістичний. Маркс тому і вважав тільки до теоретичного розроблення й до наукового підготування загального плану цього майбутнього перетворення, він наперед накреслив загальну схему

НИКОЛАЙ ЛЕНІН (ВОЛОДИМИР ІЛІЧ УЛЯНОВ)
уродився 10. квітня 1870; помер 21. січня 1924 р.

кількох словах сам Ленін дав найближчішу характеристику свого генія. Так, свої геніальні здібності Ленін витрачав переважно на *теоретичну* революції, а ніж на *писання* про неї. Вся його наукова й теоретична робота відбувалася під диктовку *практичного революційного діла*. В цьому безпосередньому зв'язку з революційною практикою полягає найхарактерніша риса Леніна і як теоретика і як вченого. Найбільші свої праці він писав в період між одним революційним ділом і другим. Так, наприклад, "Розвиток капіталізму в Росії" він написав у другій половині 90-их років на засланні. Другу свою велику працю про емпіро-критицизм він написав у 1908 році в період тяжкої реакції, що почалася в Росії після революції 1905 р. Практичний революційний рух тимчасово тоді припинився і Ленін використав цю короткотривалу перерву для суто-наукової роботи.

Крім двох зазначених великих праць його решту ленінського писання, всі його літературно-наукові праці, що містяться тепер в десятках томів, всі вони пройняті революційною практикою. Вони всі пройняті бойовою чинністю, активністю боротьби. Але це не зменшує їхнього наукового й теоретичного значення, а навпаки, надає їм особливого козляристу й характеру. Ці властивості й складають суть ленінізму, як особливої концепції світовідчуття методами революційної чинності.

Ленінізм з'явився й проявився всією революційною суттю марксові, але він є не лише "продовження марксові", на якому він будується, — як фундамент, а він є самостійним розвитком, виявленням марксові, виявленням всіх революційних потенцій і піднятих, що полягали й таїлися в марксові. Ленінізм, коли так можна сказати, є другим доповненням і поглибленням марксові.

Вже на початку свого зародження за підняв своєї філософії марксові узяв принцип революційної боротьби і бойової активності. Знаменита марксовська теза про Фейербаха, що "філософи досі тільки тлумачили світ, а справа в тому, щоб його *перетворити*" є найголоснішою піднявкою в

му розвитку соціалістичної революції і провістив її історичну неминучість, яку можна довести також і науково. Маркс страшенно гнівний брак революційного діла. Його бурхливість, палка натура жадала бойової чинності, що практично руйнує й створює світ. Цього могутнього лая скоували умови сучасної йому дійсності, вони не дозволяли йому виявити свої вельетесько-прометейські сили у всій їхній епідимії й широчині. Маркс вважав революційну чинність вище за всі формули і програми. "Один крок дійсного робітничого руху, кілька разів казав він, є важливіший, ніж довжина програмів".

Великий провіс революційної ініціативи й активності знаходив в Марксові свого палкого прихильника й оборонця. Цікаво що до цього те почуття величезної поваги й пошани, що його виявив Маркс до Паризької Комуні, до цього першого прообразу робітничого уряду. Не зважаючи на її передчасність і на ті її хибки, що звідси випливали і які спричинилися до її загибелі, Маркс унес чимало уваги нею, як першою хай і кволюю спробою революційного пролетаріату захопити владу, щоб перетворити світ. Він в ній вбачав першу *пробу практичного здійснення історичного шляху, що його він наперед вже накреслив*. Але з усією своєю могутньою революційною волею, з усім своїм палким темпераментом Маркс не міг переступити межі історично-можливого й негально здійснити свої заповітні мрії.

То, чого не судилося здійснити Марксові, то припало на долю В. І. Леніна. Він вийшов на історичну арену, коли капіталістичний засіб виробництва вже досягав свого апогею, коли капіталістична суспільна формація стала тісною для дальшого розвитку продуктивних сил. З другого боку, пролетаріат за допомогою теоретичних зусиль Маркса встиг організуватися в нову історичну силу, який припадало виконувати нову соціалістичну суспільну формацію. Марксові дістав можливість виконати своє історичне завдання, себ-то стати бойовою філософією чинності, за допомогою якої бореться пролетаріат безпосередньо віз-

метися до практичного перетворення світу.

Нові історичні умови, що створилися в перше десятиріччя нашого віку, але які особливо ускладнили імперіалістичну світову війну 1914 року, ці історичні умови висунали цілу низку конкретних історичних завдань, на які треба було дати виражені й певні відповіді. З усією своєю геніальною проникливістю в майбутнє Маркс не міг передбачити детально-конкретних історичних завдань, що їх повинен був вирішити пролетаріат в своїй "останньому і рішучому бою". Потрібно було нового генія, такого ж могутнього як і Маркс, щоб цей геній зумів опанувати стихійним процесом, зрозуміти процес перетворення світу, що має відбуватися і надати йому сталості й закінченості форми.

Таким саме генієм і був В. І. Ленін. Ніхто інший не зумів так як він прийняти революційним духом марксові, так глибоко пройти суть революційно-діалектичного методу і вчення і так квалічно скористуватися ним, вирішуючи практичні конкретно-історичні завдання. Ось що то перерізу бойових засад марксові на реальному досвіді революційної практики ми і знемо ленінізму.

Головне завдання ленінізму полягало в тому, щоб абири до єдиної стройної системи розпорошені в окремих працях основні принципи Ленінського підходу до теоретичного й практичного вирішення певних революційно-історичних проблем.

Коли оглядаєш ленінську духовну спадщину, коли підешмоуєш ленінські наукові й практичні роботи — вражає одне з'являється: величезний практик і тактик світового пролетарського руху — Ленін мав не аби яку гнучкість розуму і еластичність думання, що особливо виявилось в цілій низці геніальних і надто вдатних маневрів останніх років. Але всі ці теоретичні маневри було проігнано гранітністю монолітної науково-практичної філософської концепції. Кожний окремий крок руху, кожну окрему думку й асаду знавено і оцінено з погляду цієї монолітної філософської концепції.

А. Юдичський.

3 НАУКИ Н. ЛЕНІНА.

Марксизм є знущення класу. Це значить знущити ріжницю між робітниками й селянами. Селянство опинилося у такому становищі, що з одного боку — це працюючі, які століттями були в ярмі поміщиків і капіталістів та яких пролетарська революція визволила з цього ярма, з другого — це дірби власники. Нашому *м'якою* є знущення класу тому, що *його* довго залишались робітники й селяне, до тої пори соціалізм залишиться нездійсненим.

Ми можемо й мусимо будувати соціалізм не з фантастичного і не зі спеціально нами створеного людського матеріалу, а з того, який залишив нам у спадщині капіталізм.

Досвід переможної диктатури пролетаріату наочно показав усім тим, хто не вміє думати, що одною з основних умов перемоги над буржуазією є централізація й найсуворіша дисципліна пролетаріату.

Кожний класово свідомий робітник повинен передплачувати і читати робітничу газету

The WORKER

Офіційний орган Робітничої Партії Канади.

Передплата на рік вносьте \$2.00, на піврік \$1.00.

Зашийте передплату такі ж нині!

Адреса:

THE WORKER,
Room 301, Tyrrell Bldg,
95 King St. East,
Toronto, Ont.